

[Svend Erik Hovmand]

kulæreskrivelse egentlig indebærer. Der er her tale om den mildeste form for henvendelse overhovedet. Der er ikke tale om en lov, men om en venlig henstilling, som efter vores opfattelse ikke er tilstrækkelig. For det første fordi det kun er en henstilling, for det andet fordi den ikke omfatter de kommunale myndigheder, og for det tredje fordi den ikke er offentliggjort, så borgerne ved, hvad de har krav på med hensyn til underretning. Jeg mener, at den henstilling, som kom fra statsministeriet den 12. oktober 1973, ikke i sig selv er tilstrækkelig, men at vi virkelig har behov for at få gennemført klare retningslinjer.

Lad mig slutte med at sige, at en anden af ministerens kolleger, nemlig miljøministeren, allerede har accepteret at gennemføre princippet om svarfrister, når det drejer sig om miljøministeriet. Under vedtagelsen af et forslag om ændringer i miljøloven for nylig sagde et flertal af partier i en indstilling i betænkningen, at man ønskede, miljøministeriet gennemførte svarfrister for almindelige sager, og ministeren har over for udvalget givet klart tilsagn om, at han vil gennemføre disse behandlingsfrister, således som flertallet henstillede til ministeren.

Der er altså en udvikling på vej i flere ministerier, og jeg håber, at denne udvikling også vil komme til at omfatte justitsministeriet, at også justitsministeren vil være positiv over for dette forslag til folketingsbeslutning, når vi får det til behandling i udvalget. Jeg vil tillade mig at fornemme de bemærkninger, som ministeren kom med, som positive. De enkelte kritiske ting tror jeg på vi får ryddet af vejen i udvalget.

Justitsministeren (Erling Jensen):

Jeg må åbenbart have udtalt mig noget firkantet, hvis hr. Svend Erik Hovmand kun er i stand til at fornemme min positive indstilling. Jeg tror, at alle i denne sal – sådan bør det da i hvert fald være – er af den opfattelse, at vi skylder borgerne i dette samfund at give dem så hurtig, så effektiv og så udstrakt information som overhovedet muligt. Vi må imidlertid gøre det på en sådan måde, at sagsbehandlingen over for andre borgere ikke sinkes, og derved nødsages vi til ikke at skabe for firkantede regler, men at skabe regler, som vi er sikre på kan fungere

uden skadevirkninger inden for det enkelte område.

Jeg tror, vi i alle ministerier er opmærksomme på, at det er vigtigt, dér hvor personalemængden muliggør det, at gøre sagsbehandlingerne hurtigere og stadig hurtigere. Jeg ved, at indenrigsministeren i disse måneder arbejder meget intenst med overvejelserne om, hvordan en tilsvarende holdning kan finde praktisk udtryk hos kommunerne.

Jeg er imidlertid nødt til at gentage, hvad jeg sagde i mit første indlæg, nemlig at nok kan vi foretage en række mindre forbedringer løbende – og det skal vi naturligvis gøre – men den væsentligste ting, vi har for os, er at gennemføre en egentlig forvaltningsprocesreform, og den må nødvendigvis være så dybtgående, at den kommer til at tage den nødvendige tid, og jeg har angivet, hvornår jeg skønner at lovforslag til behandling her i folketinget herom vil være mulige.

Det er også af denne debat fremgået, at bortset fra hr. Glistrup er der ingen, der har fundet anledning af denne debat til på ny at søge at lægge offentligt ansatte for had. Offentligt ansatte administrerer en lovgivning, dette folketing har gennemført, og mængden af sager beror netop på den lovgivning, dette folketing har gennemført. Det er muligt, at hr. Glistrups betragtninger udelukkende var en kritik af andre folketingsmedlemmer – det skal jeg ikke blande mig i – men jeg synes nok, det er urimeligt, at et forslag – som jeg forstår tilsigter en bedre service over for borgerne uden af den grund at prøve at antyde, at offentligt ansatte ikke allerede i dag gør sig al mulig anstrengelse for at gennemføre en sådan service – skal give anledning til disse nye hug fra hr. Glistrups side. Det virker næsten manisk, og det er det måske også.

Glistrup (FP):

For at justitsministeren ikke skal komme til at ligge søvnløs i nat med tvivl i sindet om, hvad jeg sagde, vil jeg meget gerne fremhæve, at jeg hverken ved denne lejlighed eller ved nogen som helst tidligere lejligheder i min tilværelse har søgt at lægge én eneste offentligt ansat for had. Der har været tale om, at jeg har kritiseret folketinget, som ministeren var inde på som sin anden mulige forklaring, for at have gennemført en dårlig lovgivning, og det vil jeg stå ved: der er mas-